

Душителі української культури

За селом тривав бій, німі вперто чиняються за кожен метр української землі. А в наівзружпованій школі вже кишить робота: вчителі та учні приводять в порядок приміщення, до першого вересня розпочнеться навчання. Слідом за лінією фронту пересувається все далі на захід лінія життя і відродження.

Разом з іншим непотрібом летять на смітник шкільного подвір'я накази гітлерівців і циркуляри їх нікчемних прихвостнів. Осоружні зрадники «за німат гнилої ковбаси», за фальшиві ровенські карбованці з шкура пнується, допомагаючи гітлерівським катам розпинати український народ і душити українську культуру, виривати з серця народу любов до правди й жадобу волі.

Нам'ятаєте, як щедринський помпадур в'їхав до міста на білому коні і ліквідував науки? Так гітлерівська печка одним махом «ліквідувала» українську літературу.

Ось перед нами «список № 1», складений «групою письменства» гітлерівського «відділу пропаганди». Фашистські інквізитори внесли до цього списку «забороне-

них» авторів увесь письменницький актив України.

До «чорного списку» записали краці — представники радянської української літератури — Тичина, Корвійчук, Бажан, Рильський, Ле, Панч, Сосюра та багато інших. Нам приємно бачити і наші імена в цьому фашистському чорному списку. Хто ж з українських письменників занобіг собі ласки у гаврованих евастикою інквізиторів і їх лакейській зграї? Фашистський «відділ пропаганди», не зміг скласти «списку рекомендованих авторів».

Але цей список легко встановити через просте віднімання. Треба тільки викреслити із сучасної української літератури заборонені імена і залишиться жалюгідна купка бездар, жололітературних пройдисвітів, перевертнів, «літературних» гестапівців. Жоден із справжніх представників і творців української культури і літератури не заплямував себе чорною зрадою.

Фашистські душоуби та їх прихвостні вчинили розправу над шкільними підручниками з такою ж лютою, як і над українською літературою. Змушені користати-

ся з радянських українських підручників, вони пошевелили їх, як пошевелили українських жінок і дітей. В підручниках викреслювалися імена українських письменників, уривки з їхніх творів, навіть граматичні вправи. На кожній сторінці залишалося хіба що 10—12 рядків пошевеленого тексту, сумнів беззмислових «Фраз». Так гітлерівські пси душили живе українське слово, так намагалися вони згасити світло української культури, так гадали вони виховати німих, покірих рабів «Великоімеччини».

Ми з гордістю підзначаємо те, що українська література з честю витримала великий іспит війною, іспит на вірність своєму народові і великому прапору Леніна—Стааліна.

...В гуркоті бою за селом ми чуємо, як летять у прірву держав люджерів, циркуляри й чорні списки якої вимітаються оце на смітник подвір'я української школи, що оживає й відроджується.

Андрій ГОЛОВКО.
Любомир ДМИТЕРКО.
Андрій МАЛИШНО.